

Vampiranija gulėjo ankštoje medinėje dėžėje. Jai ant krūtinės užtiško juoda ašara, ir tada dangtis užsivožė. kažkas apvyniojo dėžę pakavimo popieriumi ir žymekliu pakeverzojo ant siuntinio keistą adresą:

**NIEKAM!
KUR PIPIRAI AUGA
PASAULIO
PASTURGALIS**

1 skyrius

Nemo elgiasi išmintingai

Nemo paskubomis prirakino dviratį. Užsukęs į paštą sugaišo ketvirtį valandos. Reikia paskubėti, jei dar prieš pamoką nori papasakoti Odilei su Fredžiu, kas nutiko. Paprastai jiedu su Fredžiu į mokyklą rieda kartu, bet vakar bičiulis nakvojo pas savo tėtį...

Nemo stvėrė nuo dviračio bagažinės kuprinę ir apžvelgė mokyklos kiemą. Kur jo draugai?

Kieme pilna vaikų. Plūsta pro mokyklos duris, o tarpduryje stūkso dvi moterys. Dešinėje panelė Dabitaitė, jų klasės auklėtoja. Kairėje ponija daktarė Šparagė, mokyklos direktorė. Jos abi dalijo

mokiniam rožes – juk mokykla švenčia 150-ąjį jubiliejų! Taigi didžiai mokyklos šventei, kuri vyks jau šįvakar, ruošiamasi nuo pat ryto.

Nemo stebi, kaip panelė Dabitaitė bruka gėlę rudaplaukei mergaitei. Ši avi rožines paplūdimio šlepetes, prie jų priderinusi šortukus, vilki marškinėlius mėlynais ir baltais dryžiais, o ant galvos užsivožusi Prancūzijos baskų kepuraitę. Odilė! Nemo širdis sutvaksi tankiau. Šalia jos jis jaustųsi nukuręs – nuskalbtais marškinėliais ir aprašinėtais sportiniais bateliais. Odilės kepurė tikriausiai tėvų atvežta iš Bretanės. Ponas ir ponia Mandelbrotai aktoriai, vaidina seriale „Beribė meilė“, jis labai populiarus kabelinėje televizijoje. Iš visų filmavimo darbų užsienyje parveža Odilei kokį nors tai šaliai būdingą drabužį.

Odilė atsisuko. Nemo greit nugręžia žvilgsnį, kad nepasirodytų, jog jis į ją spokso. Žingteli kelis žingsnius į šalį ir įsitaiso pakylęs, įrengtos vasaros šventei, šešėlyje.

– Ei, kas ten tarp jūsų su Odile vyksta? – tarsi išniręs iš niekur paklausė Fredis. Nemo nusigandęs dirstelėjo į jį. Draugo kakta ir nosis žvilga nuo įdegio kremo. Gelsvai rusvų plaukų kupeta pridengta kepure su sprando apsauga – Fredžiui tekdavo saugoti strazdanotą kaklą nuo saulės.

– Nieko! – sumelavo Nemo nutaisęs kuo nekaltesnę veido išraišką.

– Na jau, baik! Manęs už nosies nepavedžiosi. Tai aišku kaip dieną.

– Fi, pamanyk tik, „už nosies nepavedžiosi“... – švilptelėjo Nemo. – Kalbi kaip tavo močiutė.

Bet Fredžiui irgi danties neužkalbėsi.

– Manai, nieko nepastebiu? Kaip tu žiūri į Odilę, kai ji nemato. Ir kaip nusuki akis į šalį, kai ji į tave atsisuka.

Nemo staiga net galvos oda panižo. Tiesą sakant, manė, kad gerai maskuojasi ir niekas nieko nepastebi.

– Prisipažink! – spaudė Fredis. – Ji tau kažkuo nepatinka?

Nemo nustebeš pakėlė akis.

– Ką? Ne!

– Nagi, pirmyn, klok! – neatlyžo Fredis.

– Ką kloti? – suskambo balsas berniukams už nugarų. Jiedu nusigandę atsisuko. Susmeigė akis į Odilę, tarsi ji būtų koks raudonnosis elnias Rudolfas.

– Ėėėhmmm... – Nemo nudelbė akis į sportinių batelių nosis. Bet iškart vėl pakėlė, kad nekurstytų Fredžio įtarinėjimų.

– Sakyk, – Odilė palinko priekin ir kalbėjo pusbalsiu, – ar vėl gavai siuntinį?

– Taip! – šūktelėjo Nemo. Vos nepamiršo! Juk kaip tik tai ir norėjo papasakoti draugams – šį rytą prie jo namų durų vėl gulėjo siuntinys!

– Ką? – net loštelėjo Fredis. – Kodėl iškart nesakei?

– Na, nes tu...

– Kur jis? – nutraukė Odilė.

– Pašte. Šįkart nunešiau atgal.

– Didžiuojuos tavim! – Fredis paplojo draugui per petį.

– Net nepasiklausęs mūsų? – prikišo Odilė.

Nemo kaltai pažvelgė į mergaitę. Juk pats dėl to ant savęs pyko! Gyvenimas Nuobodulių miestelyje siaubingai neįdomus. Savo noru nederėtų išsižadėti dar vieno nuotykiu. Bet taip pasielgti buvo tiesiog išmintingiausia.

– Per tą įtampą su Aiziu ir Gličiumi visiškai apeleidau mokslus, – bandė teisintis jis. – Tikrai neturiu laiko trečiai pabaisai. Juk galiausiai šiandien mokyklos šventė, o pirmadienį – matiekos kontrolinis. Savaitgalį būtinai reikia pasimokyti.

Fredis pritariamai linktelėjo.

– Jei gaus kuolą, jam bus baigta.

Odilė suraukė kaktą.

– Ką tai reiškia? Tikrai taip prastai?

Nemo linktelėjo.

– Jei atvirai, debesys tvenkiasi virš mano galvos.

Vos tik Nemo ištarė šiuos žodžius, staiga tikrai apsiniaukė. Iškart sutemo, lyg kas būtų šviesą užgesinęs. Paukščių giesmės nutilo. Mokiniai ir mokytojai irgi. Visi sustojo it įkasti mokyklos kieme ir dairėsi aplink.

Odilė suglumusi žvelgė į rožę rankose, jos žiedas palengva susiskleidė. Mokyklos kieme įsivyravo tylą. Vaiduokliška tylą.

Nemo užvertė galvą ir pažvelgė į dangų – skais-ti žydrinė pamažu virto purvina pilkuma. Po minutės buvo visiškai tamsu, nors į akį durk.

